

Tema a 03-a: Credința supranaturală

Credința este o virtute supranaturală care îl face pe om capabil să adere ferm la tot ceea ce a revelat Dumnezeu.

16.09.2025

1. Conceptul și obiectul credinței

Actul de credință este răspunsul omului la Dumnezeu care se revelează (compară cu *Catehism*, nr. 142). „Prin credință, omul își supune în întregime lui Dumnezeu mintea și

voința. Cu toată ființa, omul își dă asentimentul lui Dumnezeu care se revelează” (*Catehism*, nr. 143). Sfânta Scriptură numește acest asentiment „ascultarea credinței” (comp. Rm 1,5; 16,26).

Credința este o *virtute supranaturală* care îl face pe om capabil – luminându-i mintea și mișcându-i voința – să adere cu fermitate la tot ceea ce a revelat Dumnezeu, nu pentru evidența sa esențială, ci datorită autorității lui Dumnezeu care se revelează. „Credința este, în primul rând, o *adeziune personală* a omului față de Dumnezeu; ea este, în același timp și în mod inseparabil, *asentimentul liber față de tot adevărul pe care l-a revelat Dumnezeu*” (*Catehism*, nr. 150).

2. Caracteristicile credinței

– „*Credința este un dar al lui Dumnezeu*, o *virtute supranaturală* revărsată de El (cf. Mt 16,17). Pentru

a-i oferi lui Dumnezeu această credință, omul are nevoie de harul lui Dumnezeu” (*Catehism*, nr. 153). Nu este suficientă rațiunea pentru a îmbrățișa adevărul revelat; este necesar și darul credinței.

– *Credința este un act uman*. Chiar dacă este un act posibil datorită unui dar supranatural, „a crede este un act autentic uman. Nu este contrar nici libertății, nici minții omului să se încreadă în Dumnezeu și să adere la adevărurile revelate de El” (*Catehism*, nr. 154). În credință, inteligența și voința colaborează cu harul lui Dumnezeu: „A crede este un act al intelectului care aderă la adevărul divin, la porunca voinței mișcate de Dumnezeu prin har” [1].

– *Credința și libertatea*. „Răspunsul credinței dat de om lui Dumnezeu trebuie să fie voluntar; prin urmare, nimeni nu trebuie să fie constrâns să îmbrățișeze credința împotriva

voinei proprii. Într-adevăr, prin însăși natura sa, actul de credință are un caracter voluntar” (*Catehism*, nr. 160) [2].

„Cristos a chemat la credință și la convertire, dar nu a constrâns nicidecum. „A dat mărturie despre adevăr, dar nu a voit să-l impună cu forța celor care-l respingeau” (*Idem*).

- *Credința și mintea*. „Chiar dacă credința se află deasupra minții, niciodată nu poate fi adevărata contradicție între credință și minte. Căci același Dumnezeu care revelează misterele și comunică credința a așezat în spiritul omenesc lumina rațiunii, Dumnezeu nu s-ar putea contrazice pe Sine, nici adevărul să contrazică vreodată adevărul” [3].

„De aceea, cercetarea metodică în toate disciplinele, dacă este efectuată în mod cu adevărat științific și conform normelor morale, nu va fi

niciodată în opoziție adevărată cu credința, pentru că realitățile profane și realitățile de credință provin de la același Dumnezeu” (*Catehism*, nr. 159).

Nu are sens să încercăm să demonstrăm adevărurile supranaturale ale credinței; în schimb, se poate arăta întotdeauna că este neadevărat tot, ce pare a fi în contradicție cu aceste adevăruri.

– *Caracterul eclezial al credinței.* „A crede” este actul credinciosului ca atare, adică a membrului Bisericii. Acela, cine crede, este de acord cu adevărul, vestite de Biserică, care păstrează tezaurul Revelației.

„Credința Bisericii precede, naște, poartă și hrănește credința noastră. Biserica este mama tuturor celor care cred” (*Catehism*, nr. 181).

„Nimeni nu-l poate avea pe Dumnezeu drept Tată, dacă nu are Biserica drept mamă” [4].

– *Credința este necesară pentru mântuire* (compară cu Mc 16,16; *Catehism*, nr. 161). „Fără credință nu i putem fi pe plac lui Dumnezeu” (Evr 11,6). „Cei care, fără vina lor, nu cunosc Evanghelia lui Cristos și Biserica Sa, dar Îl caută pe Dumnezeu cu inimă sinceră și se străduiesc, cu ajutorul harului, să împlinească voința Lui cunoscută prin glasul conștiinței, pot obține mântuirea veșnică” [5].

3. Motivele credibilității

„*Motivul de a crede nu este faptul că adevărurile revelate apar ca adevărate și inteligibile pentru lumina rațiunii noastre naturale. Noi credem «datorită autorității lui Dumnezeu Însuși, care revelează și care nu poate nici să Se înșele, nici să ne înșele»*” (*Catehism*, nr. 156).

Pentru ca actul de credință să fie conform rațiunii, Dumnezeu a vrut să ne dea „ *motive de credibilitate* care arată că asentimentul credinței nu este nicidecum o mișcare oarbă a spiritului” [6].

Aceste motive de credibilitate sunt semne certe că Revelația este Cuvântul lui Dumnezeu.

Printre aceste motive se numără:

– slăvita *Înviere a Domnului nostru Isus Cristos*, semnul definitiv al dumnezeirii Sale și dovada cea mai sigură a adevărului cuvintelor Sale;

– „*minunile lui Cristos și ale sfinților* (compară Mt 16,20; Fpt 2,4)” (*Catehism*, nr. 156)[7];

– împlinirea *prorociilor* (compară *Catehism*, nr. 156) enunțate despre Cristos sau de Cristos Însuși (de exemplu, profețiile despre Pătimirea Domnului nostru; profeția despre

distrugerea Ierusalimului etc.), care constituie dovada veridicității Sfintei Scripturi;

– sublimitatea învățaturii creștine, care este și ea dovadă a originii sale divine. Cine meditează cu atenție asupra învățaturii lui Cristos poate descoperi, în profunzimea adevărului ei, în frumusețea și coerența sa, o înțelepciune care depășește capacitatea omului de a înțelege și explica ce este Dumnezeu, ce este lumea, ce este omul, istoria lui și sensul său transcendent;

– răspândirea și sfințenia Bisericii, rodnicia și persistența ei „sunt semne sigure ale Revelației, adaptate la intelectul tuturor” (*Catehism*, nr. 156).

Motivele de credibilitate nu îi ajută doar pe cei fără credință să depășească prejudecățile care îi împiedică să o primească, ci și pe cei credincioși, confirmându-i că este

rațional să creadă și ferindu-i de fideism.

4. Cunoașterea credinței

Credința este o formă de cunoaștere: ne face să cunoaștem adevăruri naturale și supranaturale.

Întunericul aparent pe care îl experimentează credinciosul este rodul limitării inteligenței umane în fața surplusului de lumină al adevărului divin. Credința este o anticipare a vederii lui Dumnezeu „față către față” în Cer (1 Cor 13,12; cf. 1 In 3,2).

Certitudinea credinței: „Credința este sigură, mai sigură decât orice cunoaștere umană, pentru că se întemeiază pe însuși Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate minți” (*Catehism*, nr. 157).

„Certitudinea dată de lumina divină este mai mare decât cea oferită de lumina rațiunii naturale” [8].

Inteligența ajută la aprofundarea credinței. „este inerentă credinței dorința credinciosului de a-L cunoaște mai bine pe Acela în care și-a pus credința și de a înțelege mai bine ceea ce a revelat El; o cunoaștere mai pătrunzătoare va determina, la rândul ei, o credință mai mare, tot mai înflăcărată de iubire” (*Catehism*, nr. 158).

Teologia este știința care se ocupă cu credința: se străduiește, cu ajutorul rațiunii, să înțeleagă mai bine adevărurile primite prin credință; nu pentru ca prin această să adauge mai multă lumină – căci aceasta este imposibil –, ci pentru a le face mai inteligibile pentru credincios. Acest efort, atunci când este autentic, izvorăște din iubirea față de Dumnezeu și este însoțit de dorința de a se apropia cât mai mult de El. Cei mai buni teologi au fost întotdeauna și sunt sfinți.

5. Concordanța între credință și viață

Întreaga viață a creștinului trebuie să fie o manifestare a credinței. Nu există niciun aspect al vieții lui, care nu ar putea fi luminat de credință. „Cel drept trăiește din credință” (Rm 1,17). Credința care lucrează din iubire (compară Gal 5,6). Credința fără fapte este moartă (compară cu Iacob 2,20-26).

Dacă lipsește această unitate a vieții și se tolerează o conduită care nu corespunde credinței, atunci credința se slăbește în mod inevitabil și riscă să se piardă.

Perseverența în credință: credința este un dar gratuit de la Dumnezeu. Însă acest dar neprețuit îl putem pierde (compară cu 1 Tim 1,18-19). „Pentru a trăi, a crește și a persevera până la sfârșit în credință, trebuie să o hrănim” (*Catehism*, nr. 162).
Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să

ne sporească credința (cf. Lc 17,5) și să ne facă „*fortes in fide*” (1 Pt 5,9). Pentru aceasta, cu ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să facem multe acte de credință.

Toți credincioșii catolici sunt obligați să evite tot, ce amenință credința. În afară de altele nu ar trebui să citească cărți, care sunt în contradicție cu credința sau morala – fie că deja a atras atenția asupra lor Magisteriul Bisericii, sau ne atenționează conștiința bine formată –, dacă nu există un motiv grav și condițiile necesare pentru ca acea lectură să nu dăuneze.

Răspândirea credinței. „Nu se aprinde o lumină ca să fie pusă sub obroc, ci ca să fie pusă în sfeșnic... Tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor” (Mt 5,15-16). Am primit darul credinței pentru a o preda mai departe, nu ca să o ascundem (compară cu *Catehism*, nr. 166). Nu

se poate abandona credința în activitatea profesională [9]. Este necesar să se fondeze toată viața comunitară și învățătura în duhul lui Cristos.

Publicat în versiunea originală pe 21 noiembrie 2012

Literatură de bază:

- *Catehismul Bisericii Catolice*, nn. 142-197.

Literatura recomandată:

Sf. Josemaría, *Omilia Viață de credință*, în *Prietenii lui Dumnezeu*, nn.190-204.

---

[1] Sf. Toma de Aquino, *Summa Theologiae*, II-II, q. 2, a. 9

[2] Cf. Conciliul Vatican II., decl. *Dignitatis humanae*, nr. 10; Codul de Drept Canonic, can. 748, § 2.

[3] Conciliul Vatican I, DS 3017..

[4] Sf. Ciprian din Cartagina, , *De catholicae unitate Ecclesiae*: PL 4,503.

[5] Conciliul Vatican II, Const. *Lumen gentium*, nr. 16.

[6] Conciliul Vatican I: DS 3008-3010; *Catehism*, nr. 156.

[7] Valoarea Sfintei Scripturi ca un izvor istoric credibil poate fi documentat cu dovezi solide: de ex. dovezi, care se referă la vârsta lui (unor cărți ale Noului Testament) sau dovezi, care privesc analiza conținutului Sfintei Scripturi (care dovedește adevărul mărturiei).

[8] Sf. Toma de Aquino, *Summa Theologiae*, II-II, q. 171, a. 5, ad 3.

[9] Cf. Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 353.

© *Fundación Studium*, 2016 y ©
Biroul de presa del Opus Dei, 2016.

Francisco Díaz / Traducere: Iosif
Fickl

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/tema-
a-03-a-credinta-supranaturala/](https://opusdei.org/ro-ro/article/tema-a-03-a-credinta-supranaturala/)
(02.04.2026)